

griber saa stærkt ind i mange herhen hørende Forhold, at dertil maatte kræves ikke ringe Forarbejder, ikke ringe forudgaaende Dvervetelser og Indhentning af mange Oplysninger, og den knapt tilmaalte Tid maatte sætte et Udvalg ud af Stand til at præstere et Arbejde, som kunde tilfredsstille det selv og Thinget. Jeg tillader mig derfor paa det Bestemteste at fraraade Thinget at lade det foreliggende Forslag komme til at gaae videre end til det Stadium, hvortil det er kommet, og mener, at vi skulle afvente, om ikke Regjeringen, netop i Anledning af de Anskuelser, som i de forskjellige Foredrag ere komne til Udtalelse, selv vil tage den paagjældende Lovgivning under Dvervetelse og fremkomme med et Lovforslag, og ifald der ikke skulde vise sig Tegns dertil, da ialtsald afvente, om ikke et eller andet af Thingets Medlemmer skulde finde sig foranlediget til at indbringe et Forslag, der maaffee kunde blive noget bedre end det, hvorom Taleren nu er.

J. Jensen: Da jeg i det Hele taget, hvad dette Forslag angaaer, kan henholde mig til, hvad den sidste ærede Taler har sagt, saa skal jeg kun endnu angive den eneste Grund, hvorfor jeg agter at stemme imod Forslaget, og det er den, at jeg seer her i min Lovbog, at der staaer, jeg troer det er i den 24de Paragraph i Grundloven, at Rigsdagen ikke kan være forsamlet længere end to Maaneder uden Kongens Samtykke. Den ene af disse to Maaneder er allerede fløiten, og vi ere avancerede et godt Stykke ind i den anden, medens der endnu foreligge mange Lovforslag og Andragender, saa jeg synes, vi maae give Slip paa Noget, for at faae en Deel af det meest Vigtige fremmet. Forøvrigt er det tilstrækkeligt godtgjort, at Lovgivningen behøver Forandring i saa Henseende, og dette haaber jeg, at Regjeringen vil tage Hensyn til, thi det er ogsaa mit Dnsse, at saadanne Lovforslag til enhver Tid maae fremkomme fra Regjeringen.

Winzer: Da den næstforegaaende ærede Taler, sjøndt han lod til at have det misundelsesværdige Held dog at finde een Tanke i det foreliggende Lovforslag, ikke desmindre fraraadede Thinget det, og jeg har noget Haab

om, at Thingets Majoritet vil gaae ind paa at tage Fraraadelsen tilfølg, saa frafalder jeg for Diebliffet med Fornøielse Ordet.

Brodersen: Naar jeg i denne Sag har begjert Ordet, da er det for at imødegaae et Forslag, som jeg hverken kan eller vil stemme for, og denne min Paastand vil jeg begrunde saa godt, jeg formaaer. Naar jeg tænker mig et Selskab eller en Stat indenfor visse Grændser, da maa det jo være denne Stats Opgave at besytte saavel de enkelte Stænders som alle Individvers aandelige og materielle Velvære, baseret paa de Principer, som den finder at være rigtige. Men, naar jeg foreholder mig dette Lovforslag, og vil hensee til den enkelte Stand i Staten, som derved berøres, nemlig Lægestanden, da kan jeg ikke indsee Andet, end at Staten ved en saadan Lov vilde gjøre Uret; thi Lægestanden har dog sine Rettigheder, og den har Fordringer at gjøre til sine Medmennesker eller Statens Borgere, da den tildeels for disses Skyld har gennemgaaet et langt og besværligt Studium. Er det derfor rigtigt, ifølge dette Lovforslag, at overdrage til Enhver at gribe ind i Lægernes Praxis? Jeg troer det neppe. Naar man istedetfor at tage en Læge kan tye hen til Enhversomhelst, der besatter sig med denne Kunst, saa vil jo deraf naturligviis følge, at Lægen mister en Deel af sin Praxis, ved at der gjøres Indgreb i hans Næringsvei. Man kan vel sige, at det ikke har saa stort at betyde, thi dersom Lægen er virkelig duellig og dygtig i sit Kald, saa vil han let kunne fortrænge disse Folk, der give sig af med Sligt; men jeg troer, at man her har Erfaringens Vidnesbyrd for sig, at det ikke gaaer saaledes. Man seer stundom Folk, naar de lide af en eller anden Svaghed, at tye hen til dem, der ikke ere autoriserede Læger, men dog besatte sig med Lægekunsten. Hertil kan jo være flere Aarsager; for det Første veed man, at mange Gange kommer Beføielsen i Betragtning, og naar En troer paa den Maade for bedre Kjøb at kunne faae sin Helbred tilbage, saa er det naturligt, at han gaaer den Vei; og for det Andet, naar En, som ikke er Læge, har havt heldige Cure, og de ere, som man siger, slaaede an, saa er det almindeligt, især paa